

## ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

## III

Και τῆς ζωῆς μου ἀμόλευτη ξεστάλαξε ἡ γλυκάδα,  
Σὰν αἷμα χρυσοπόρφυρο σιὰ ἡδονικά Σου χεῖλη,  
Τρελὴ γητεύτρα, τοῦ θιολιοῦ μᾶς κοίμιζε ἡ ἀνάσα,  
Κ' εἵμασταν φίλοι τῇ στερνῇ τοῦ χωρισμοῦ μας ὦρα.

Και τὸ κορμὶ Σου ἀσάλευτο στὴ φλόγα τῆς ἀγάπης,  
Λαχταριστό, σὲ ἀνέρεθ' λιγοθυμᾷ ἀποθύμια,  
Καὶ στὴ θωριά Σου ἀπλώνεται τὸ μαγεμένο γέλιο,  
'Ονειρευτά, σὰ μονοικτῆς αἰθέρινο τραγούδι.

Κ' εἶναι γλυκὸς ὁ πόθος μου στὴν αὔρα τῆς ψυχῆς μου,  
Καὶ μες στῆς νύχτας τῇ βαθιᾷ κι ἀσύγκριτη ἀρμονία,  
Μόνο τὸ μάτι ἐνὸς βροῦ ξάγρυπνο μᾶς φυλάει.

Και τῆς ζωῆς μου ἀμόλευτη ξεστάλαξε ἡ γλυκάδα,  
Σὰν αἷμα χρυσοπόρφυρο σιὰ ἡδονικά Σου χεῖλη,  
Κ' εἵμασταν φίλοι τῇ στερνῇ τοῦ χωρισμοῦ μας ὦρα.

## IV

Σιμά μου πάλι ὀλόφανη θὰ ζεῖς τὸ παραμῦθι,  
Μὲ τὰ σγουρὰ ματόκλαδα, ἐρωτικά γνωσιασμένα·  
Κ' εἶναι γλυκεῖα ἡ προσούλα Σου, σὰν αὔρα πὺν χαῖ-  
(δεύει  
Τὸ καρδάκι τοῦ παιδιοῦ, πὺν παίζει σὺ ἀκρογιάλι.

Ἔβεινε μόνο τὸ φιλὶ σιὰ ἀπόκκια ἐνὸς ὀνείρου,  
Σὰ θύμηση ἀπὸ λούλουδα σὲ χειμωνιάτικη ὦρα.  
Πέρα σὺν γαλανὸ νησί, πὺν τὸ φλογίζει ἡ Ἀγάπη,  
Μοῦ γάρτισεν ἡ δροσανγὴ τὴν ἀνδρινὴ Ὀμορφιά Σου.

Γλυκοχαράζει ἀξέχαστο χαμόγελο σιὰ χεῖλη,  
Κ' εἶναι τὸ κρυφομύλημα τῶν ἱρτυγιῶν σιὰ πεύκα,  
Τὴν ὦρα ὁ ἥλιος πὺν σταλᾷ κι ἀπλώνει τὰ φτερά του.

Αἶγωμα μελιστόλαχο τὸ γέγραμα τῶν ματιῶν Σου,  
Πὺν τὰ σκλαβώνει ἀνέκφραστο τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι·  
Αἶγωμα τὸ φτερούγισμα — τρελὰ περιστεράκια —.

ΔΗΜΟΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

## Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΑΝΤΡΙΝΑΣ

Τὸ «Ἀθηναϊκὸ Βιβλιοπωλεῖο», συνεχίζον-  
τας τὶς διαλεχτὲς ἐκδόσεις του, μᾶς ἔδωσε τού-  
τη τὴ βδομάδα ἓνα ἀληθινὰ διαλεχτὸ ρομάντζο,  
«ΤΟ ΜΟΔΙΣΤΡΑΔΙΚΟ ΤΗΣ ΜΑΡΗ —  
ΚΛΑΙΡ» ( L'atelier de Marie Claire ).  
Συγγραφέισα τῆς «Μαρή - Κλαίρ» εἶναι ἡ Μα-  
ργαρίτα Ὀντοῦ. Γιὰ δούλους ἔχουν ὁπωσδήποτε  
παρακολουθήσει τὴ σύγχρονη Γαλλικὴ λογοτε-  
χνία, κάθε σύσταση εἶναι περιττή. Αὐτοὶ θὰ  
ῥαῖσουν πὺν ὀνομαστὸς Γάλλος συγγραφέας, ὁ  
Ὀντάκιος Μιρμπώ, ἔγραψε τὸν πρόλογο σὺν  
πρῶτο ρομάντζο τῆς Ὀντοῦ, μᾶς ἐργάτισσας,  
μᾶς μοδιστρούλας, πὺν ἐπειδὴ πᾶσαν τὰ μά-  
τια της στὴ δουλιὰ, ἀναγκάστηκε νὰ φύγει ἀπὸ  
τὸ μοδιστροδίκιο καὶ κάθισε κ' ἔγραψε τὴ ζωὴ  
της, ἀπλά, φυσικά, ὀλοζώντανα, σὺν πρῶτο ρο-  
μάντζο της «Μαρή - Κλαίρ». Συνέχεια τοῦ ρο-  
μάντζου ἐκείνου, μπορεῖ νὰ πεῖ κανεὶς, εἶναι  
αὐτὸ πὺν ἐκδίδει σήμερον τὸ «Ἀθηναϊκὸ Βιβλιο-  
πωλεῖο». Ὁλὴ ἡ ζωὴ ἐνὸς Παριζιάνικου μο-  
διστροδίκου περνᾷ ἀπὸ τὶς 224 σελίδες του,  
μὲ τὶς μοδιστρούλες, μὲ τοὺς ἔρωτές τους, μὲ τὴ  
σκληρὴ ἐργασία, καὶ τὴ μικρὴ, τὴν τιποτένια ἀ-  
πολαβή, μὲ τὶς ἀπαιτητικὲς πελάτισσες καὶ μὲ  
τὸν ὑπέροχο τύπο τῆς κ. Νταλιανῆς, τῆς πορ-  
φυρῆς κ' αἰσιαντικῆς ματρόνας. Ἀξίζει νὰν τὸ  
διαβάσουν ὅλοι αὐτὸ τὸ ρομάντζο. Εἶναι τόσο δ-  
μορφα γραμμένο, μὰ καὶ τόσο ἀριστοτεχνικά με-  
ταφρασμένο ἢ δ. Βιδὴ Σκούρα, ἡ Graziella  
τοῦ «Νουμά», τόσο ἀπλά καὶ τόσο ρωμαίικα  
τὸ μεταφράσει, πὺν διαβάζοντάς το κανεὶς θα-  
ρεῖ πὺν διαβάσει πρωτότυπο ἔργο κι ὅχι με-  
ταφρασμένο. Γιὰ δεῖγμα δημοσιεύουμε δὴ ἓνα  
ἀπὸ τὰ δημοφύτερά του κεφάλαια.

Τὴν τρίτη τοῦ Πάσχα, ὅλες ἀργήσαμε νὰ πάμε σὺν  
ἐργαστήρι γιὰ νὰ ράψουμε τὴ νέα βδομάδα. Ἡ Ντι-

ρετοῦρ δὲν εἶχε ὁρῆσι γι' ἀστέια κ' ἡ Μπονιεντόγκη  
ἔκανε ὄρεσι νὰ ξεδιπλώσει τὴν ποδιά της.

Ὁ κύριος ἔκανε πὺν μᾶς μάλλωνε.

— Θᾶπρεπε τὸ Πάσχα νᾶχει τρεῖς μέρες γνωριῆς  
γιὰ σᾶς.

Ἀμέσως ἀντελήφθηκα πὺν ἡ Σαντρίνα δὲν εἶχε  
ἔσθει ἀκόμα, κ' εἰμωνα ἔτοιμη νὰν τὸ πῶ στὴν κ.  
Νταλιανῆ, μὰ, ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμή, ἔλεγε ἀ-  
νοήτως ἓνα ῥάδιμα, πὺν σὺν φράκελλο ἡ διεύθυνση  
εἶταν γραμμένη ὀλοσφραδα.

— Χωρὶς ἄλλο θᾶναι κάποιας πελάτισσας πὺν θὰ  
μᾶς ῥάξει.

Ὅλες σταθήκαμε ὀλόγρες περιμένοντας νὰκούσου-  
με καινούριες σκοτούρες γιὰ ἐπιδιόρθωμα. Ἀλλ' ἀν-  
τὶ νὰ μᾶς δώσει ἐξηγήσεις, ὅπως πάντοτε ἔκανε σὰν  
ἐπρόκειτο γιὰ κανένα φῶρεμα γιὰ ἐπιδιόρθωση, ἡ κ.  
Νταλιανῆ ἀπομάκρυνε τὸ χαρτὶ καὶ πάλι τὸ πλησία-  
σε σὺν μᾶτια της πὺν θάμπωσαν σὺν δὺν μόνες σει-  
ρὲς, πὺν εἶταν ἀπάνω - ἀπάνω γραμμένες· σὺν τέλος  
τὶς διάβασε δυνατά.

«Ἡ Σαντρίνα μου πέθανε.

Γιὰ κῶδο».

Στὴ σιωπὴ πὺν ἀκολούθησε, ὅλα τὰ κεφάλαια γύρι-  
σαν ἓνα - ἓνα πρὸς τὴ θέση τῆς Σαντρίνας καὶ κα-  
μιά δὲ φαινόταν πὺν ἐνωθε τὸ νῆμα τῆς ἐπιστο-  
λῆς.

Σὰν τὶς ἄλλες κοίταξα κ' ἐγὼ τὴν ἀδειανὴν θέση,  
ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή ξανάειδα τὰ ὀδηγμένα μᾶτια  
κ' τὸ κουρασμένο χαμόγελο πὺν εἶχε τὸ σαβδάτο ἡ  
Σαντρίνα καὶ κατάλαβα πὺν κείνο τὸ ῥάδι εἶταν ἡ  
δυστυχισμένη σὺν τέλος τῆς ζωῆς της.

Φαίνεται πὺν κ' ἡ κ. Νταλιανῆ θάκανε τὴν ἴδια  
σκέψη, γιὰ τὸ μᾶτια της, πὺν εἶχανε μείνει ὀρθά-  
νοιχτα, ἔκλεισαν ἀπότομα καὶ τὰ χέρια της ἀρξισαν  
νὰ ῥάκουν.